

За українську Україну!

НАШІ Нескорені

ВИДАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

ЖОВТЕНЬ 2013 р.

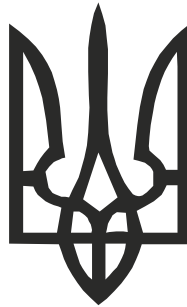
№ 4(268)

Ціна договірної

КОЛИ МОНУМЕНТИ СТАЮТЬ БОРЦЯМИ

*Перший пам'ятник С. Бандері,
Ст. Угринів, 1990 р.*

*В. Цапович,
Ст. Угринів, 1990 р.*

14 жовтня світле Свято Покрови ознаменувє для українців, ще два важливі свята – День Українського Козацтва та День легендарної Української Повстанської Армії/УПА/. 14 жовтня українці вшановують тих, хто зі зброєю в руках боровся в різні часи за одну мету – волю і незалежність України.

Але цього дня згадуємо ще одну вікопомну дату вже не такої далекої, новітньої української історії – 23-тю річницю відкриття біля отчого порогу Степана Бандери в Старому Угринові першого пам'ятника цьому нескореному українцю та беззаперечному національному герою.

Відкриття пам'ятника Степану Бандері на Покрову 1990 року в Старому Угринові, нищення більшовицькими спецслужбами цього монументу, його відновлення літом 1991 року і повторне нищення, оборона пам'ятника Провіднику ОУН молодими націоналістами із Співки Націоналістичної Української Молоді/СНУМ/, поранення члена СНУМ з Калуша Василя Максимчука, величезний

духовний підйом українців пов'язаний з поверненням пам'яті про Степана Бандеру – це невеликі штрихи подій 1990-91 років в Старому Угринові.

Не можемо оминати увагою і тих людей, провідних діячів тогочасного СНУМу, а тепер ОУН Віталія Цаповича і Михайла Михайлюка. А також архітектора Віктора Рожика, його побратима Юрія Музику, голову Калуського “Меморіалу” Олексу Грабчука та ще цілу когорту патріотів-бандерівців.

Тому і сьогодні рівняймося на нашого найбільшого провідника Степана Бандеру та тих людей, що в лавах справжньої та безкомпромісної ОУН продовжують його святі заповіді, передусім таких людей, як випробуваний ударами долі, переслідуваний і теперішньою владою та угодовською опозицією Голова ОУН Віталій Цапович. Бо за такими людьми майбутнє України.

Володимир Тарасенко

Голова Львівського обласного проводу ОУН

ІВАН КАНДИБА —

Народився в селянській родині. 1945 родина Кандиби була примусово переселена в Україну. 1953 Кандиба закінчив юридичний факультет Львівського університету. До 1961 Кандиба працював у м. Глинянах Львівської обл. — нотаріусом, народним суддею, адвокатом.

У лютому 1960 познайомився з юристом Л. Лук'яненко, який працював адвокатом у тій же консультації, що й Кандиба. Підтримав ідею створення нелегальної марксистської партії Українська Робітниче-Селянська Спілка (УРСС). У літку 1960 Кандиба одержав від Л. Лук'яненка проект програми УРСС і розгорнув активну діяльність. У листопаді 1960 в помешканні Кандиби відбулося обговорення програми УРСС. Кінцевою метою УРСС було створення незалежної України з відокремленням від СРСР шляхом референдуму. Кандиба розповсюджував газету "Наше слово", що видавалася за кордоном, знайомив різних людей з програмою УРСС.

Напередодні обговорення другого варіанту програми, 20.01.61, 7 членів групи були заарештовані. Кандиба, звинувачений у "зраді Батьківщини" за ст. 56, 64 КК УРСР, засуджений 20-24 травня 1961 до 15 років таборів суворого режиму. Карався в Мордовії (табір ЖХ-385/11, ст. Явас) і Пермській обл. (ВС-389/35, ст. Всехсвятська Чусовського р-ну).

1962 в Явасі засуджений до 1 року тюремного ув'язнення. Етапований до м. Владимира. За протести проти жорстокого режиму 20.03.67 Zubovo-Полянським районним судом Мордовії Кандиба знову засуджений на 3 роки тюремного ув'язнення (м. Владимир). 25.07.69 разом з Л. Лук'яненком і М. Горинем передав за кордон „Звернення до Комісії прав людини при ООН“ про геноцид політв'язнів.

Звільнився Кандиба в січні 1976. Його не прописували у Львові, де жив його старий батько, і Кандиба мусив поселитися в м. Пустомити за 20 км від м. Львова, наймаючи там кімнату. Працювати він міг тільки в майстерні ремонту електроприладів або кочегаром.

Кандиба стає членом-засновником Української Гельсінкської Групи, про що М. Руденко офіційно оголосив у листопаді 1976.

Кандиба бере активну участь у роботі Групи, постійно листується з політв'язнями, перебуваючи під адміннаглядом, який йому постійно продовжували з дня звільнення. 1977, після поїздки в Москву, де Кандиба зустрівся з членами Московської Гельсінкської Групи, нагляд продовжили, фактично, за відмову виступити з покайням у пресі і на телебаченні (за що пропонувалася прописка у Львові і робота за фахом). Тепер і режим нагляду посилюється — удома треба бути не

з 21 години, а з 20-ї.

У травні 1978 Кандибу викликали до Львівського УКДБ і розпитували про документи УГГ, під якими стоїть його підпис. Серед цих документів був лист № 2, про який К. сказав, що бачить його вперше, але якщо це документ Групи, то він визнає себе його співавтором. Того ж року Кандибі пропонують вийти з УГГ, за що нададуть прописку у Львові й роботу. За відмову від компромісу тут же пред'явили постанову про продовження нагляду.

Восени 1978 Кандиба одержав виклик від своєї сестри на виїзд до США. КДБ в черговій „розмові“ дав зрозуміти Кандибі, що невдоволений цим викликом. У виїзді Кандибі відмовили.

03.02.80 Кандиба знову подав документи на виїзд до США. На початку квітня йому знову продовжили нагляд за порушення режиму адміннагляду — 20 березня не ночував удома (Кандиба працював кочегаром і чергував). 18 квітня дістав відмову в виїзді, датовану 14.03.80.

24.03.81 Кандибу заарештували за звинуваченням в „антирадянській агітації й пропаганді“ за ст. 62, ч. 2 КК УРСР. Йому інкримінували співавторство і розповсюдження 18 документів УГГ, заяву на захист УХГ, вилучену при обшуку в М. Гориня, і документ, до якого Кандиба, за його словами, не мав ніякого відношення. 24.07.81 Львівський обласний суд

ЛЮДИНА-ЛЕГЕНДА

засудив Кандибу за ч. 2 ст. 62 КК УРСР до 10 р. таборів особливо суворого режиму і 5 р. заслання з визнанням особливо небезпечним рецидивістом.

03.10.81 Кандиба прибув у відділення особливо суворого режиму табору ВС-389/36-1 (сел. Кучино). 08.12.87 етапований до табору ВС-389/35. За відмову від роботи і перехід на статус політв'язня 01.01.88 Кандиба запроторений до ШЗО (штрафний ізолятор), де його тримали 65 діб. 12.08.88 Кандиба етапований до м. Перм.

05.09.88 Кандиба помилуваний указом Президії Верховної Ради СРСР. Звільнений зі Львівської тюрми тільки 9 вересня, вже після оголошення голодівки протесту і вимоги президента США Р. Рейгана звільнити Кандибу.

08.04.90 Кандиба створив і став першим головою Всеукраїнського політичного об'єднання ДСУ – “Державна Самостійність України”. Кандиба – засновник, а потім редактор партійної газети “Нескорена нація”.

04.11.92 Кандиба став членом Організації Українських націоналістів (ОУН) і відразу ж був кооптований до комітету з легалізації та відродження ОУН. На II конференції ОУН 09.05.93 Кандиба обраний заступником Голови Головного Проводу ОУН. На I Великому зборі ОУН 28.05.94 обраний членом Бюро

Фото з архіву ОУН. Конференція ОУН, 1993 рік, трое в центрі (нині покійні) Б. Чуйко, І. Кандиба, М. Сливка - багатолітні в'язні комуністичних таборів

партії. На I Великому Надзвичайному зборі ОУН 25.02.95 Кандиба увійшов до Головного Проводу. З 27.01.96. Кандиба був Головою Головного Проводу ОУН, а з 2001 р. – Почесним Головою ОУН.

Помер Іван Кандиба у Львові 8 листопада 2002 року. Похорон відбувся 10 листопада на Личаківському цвинтарі м. Львова.

НА ЗАХИСТ АНДРІЯ ПОДІЛЬСЬКОГО

Керівництво ОУН та редакція часопису “Нескорена нація” виступають на підтримку активіста УПО та “Триzubу” ім. С. Бандери, координатора ГР “Фонд УПА” Андрія Подільського переслідуваного владою та міліцією за патріотичну, державницьку позицію, широке і активне пропагування української національної ідеї. Голова ОУН В. Цапівич розіслав листи низці діючих депутатів ВР, аби ті зробили відповідні звернення на захист А. Подільського.

ВЛАДА І ГРОМАДА УЖГОРОДА ВІДЗНАЧИЛИ ЮРІЯ КЕЛЕМЕНА

З нагоди Дня Міста в Ужгороді відзначено нагородами міської влади Юрія Келемена – голову Закарпатської ОУН та громадської організації Народний Рух імені Вячеслава Чорновода, одного з найстарших активістів ОУН. Юрій Келемен відомий своєю активною патріотичною діяльністю на Закарпатті в продовж багатьох років, відстоює українські національні інтереси та прагне до поєднання українського державницького політикуму.

ОУН і “Нескорена нація” доєднуються до вітань пану Юрію та бажають йому наснаги, довголіття та нескореного бандерівського духу.

ВІДОЗВА ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ГОЛОВНОГО ПРОВОДУ ОУН З НАГОДИ СВЯТА ПОКРОВИ – ДНЯ УТВОРЕННЯ УПА

«І ось ідемо в бою життєвому, тверді й міцні, незламні мов граніт. Бо плач не дав свободи ще нікому, а хто борець, той здобував світ!» Ці слова з Маршу ОУН «Зродились ми великої години!» на сьогодні є головним лейтмотивом діяльності ОУН в сучасній Україні.

Українські націоналісти – головний бойовий авангард Нації добре усвідомлюють потребу безкомпромісної та радикальної боротьби за постання справді Української України.

Тому сьогодні, як ніколи актуальне питання розбудови структурних підрозділів та осередків ОУН по всій території нашої держави.

Саме ОУН з її славною історією, нескореним духом та дієвим, високоідейним членством є тим інструментом, за допомогою якого український народ може розбудувати дійсно національну, а не космополітичну і корумповану державу. Провід ОУН закликає всіх українських патріотів вливатися в лави Організації, бо ніяка інша партія чи громадська структура не замінить ОУН, як в організмі людини не можна замінити серце чимось іншим, так і ОУН ніхто не замінить.

Аби український національний організм був здоровим, аби його не роз'їдав розбрат, чвари, користолюбство, марнославство і мафія, ОУН стоїть на варті і повсякденно є в дієвому державотворчому процесі.

ОУН ніколи не була при владі. Вона нічим себе не скомпрометувала. Адже, скажемо відверто, багато лжепатріотів, які під маскою «найпатріотичніших» структур приходили до влади, передусім на Галичині, злигалися з мафією, пов'язали в корупції та хабарництві. Люди їх проклинають. Сіється зневіра і розпач. Все це на руку ворогам України. Єдина альтернатива цьому – ОУН.

Берімо приклад з наших Героїв Бандери і Шухевича, з рядових бійців УПА, молодих юнаків і дівчат, які підривали себе гранатами в бункерах і не питали, що я з того буду мати: магазин чи депутатський мандат.

Безкорисливе служіння Україні, рідному народові та Господу Богу – це ідеал члена ОУН.

Наша сила в нашій великій національній ідеї, в наших славних попередниках і сучасниках, в нашому народі.

Щоденно запитуймо себе: «Що я зробив для України?» Об'єднуймося із тими людьми, які на зорі нашої незалежності відкривали перші пам'ятники Степану Бандері, стояли під кулями большевицьких спецслужб, коли вороги підривали ці пам'ятники, і вистояли, не скорилися і не здалися.

В єдності наша сила і перемога!

*Віталій Цанович,
Голова Організації Українських Націоналістів (ОУН)*

“Нескорена Нація” в інтернеті
www.neskorena-nacia.com.ua

Реєстраційне свідоцтво КВ № 428.
Редактор Максим Рубан.
Адреса видання: м. Київ, вул. Гоголівська, 39а.
Тираж 10000 прим.

ПРОЧИТАВ САМ, ПЕРЕДАЙ ІНШОМУ!
З ХАТИ ДО ХАТИ! З РУК ДО РУК!